

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: **Ing. P. Š.**, nar. X,
bytem X
proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 3. 2025, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou dne 13. 5. 2025, ve spojení s podáním ze dne 25. 10. 2025 opravujícím žalobní návrh, se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým byly zamítnuty jeho námitky a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 25. 7. 2024, č. j. X. Tím byla pro nesplnění podmínek § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZDP“) a s přihlédnutím

k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a č. 987/2009 zamítnuta žádost žalobce o doplacení rozdílu mezi výší „plného“ českého starobního důchodu a součtu „díličního“ českého a slovenského starobního důchodu přiznaného mu slovenskou Sociální pojišťovnou.

II. Podání účastníků

2. V podané žalobě brojí žalobce proti tomu, že žalovaná do 17. 10. 2023 na základě dřívějšího zmocnění Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též „MPSV“) doplácela „rozdl mezi českým a slovenským důchodem řadě jeho poživatelů“. Ti, kdo si o doplacení důchodu požádali ještě před datem 17. 10. 2023, ale neobdrželi jej, byli diskriminováni vůči těm, kterým byl doplatek již vyplacen.
3. Žalovaná ve svém vyjádření připomenula, že žalobce se dříve domáhal „plného“ českého důchodu navzdory tomu, že k 31. 12. 1992 sídlil jeho zaměstnavatel na území Slovenské republiky. Žalovaná nicméně vyhověla žádosti žalobce o odstranění tvrdosti předpisů o sociálním zabezpečení a převzala výplatu celého jeho starobního důchodu. Zdůrazňuje, že institut odstranění tvrdosti má toliko nenárokový charakter, tudíž jeho aktivace závisí čistě na ministrovi. Žalovaná byla povinna postupovat podle pro ni závazného stanoviska MPSV ze 17. 10. 2023, č. j. MPSV–2023/174445–711/1. Jelikož rozhodla výlučně v intencích tohoto aktu, nelze jí cokoli vytknout. Otázky věcné správnosti rozhodnutí nepřislují správnímu soudu přezkoumávat.
4. V replice k vyjádření žalované žalobce uvedl, že správní orgán již vydal rozhodnutí, v němž avizoval, že bude možné mu doplatit rozdl mezi českým a slovenským důchodem zpětně. Následně se ovšem (kvůli novému stanovisku MPSV) rozhodl, že nově od 17. 10. 2023 nelze takový doplatek přiznat. Žalovaná nyní zamítá i žádosti o doplacení důchodu podané před daným datem. Žalobce poukazuje na to, že někteří žadatelé, kteří podali svou žádost před 17. 10. 2023, doplatek dostali, ovšem jiným byla jejich žádost zamítnuta.
5. V podání ze dne 25. 10. 2025 žalobce k výzvě soudu doplnil, že žalovaná porušuje své vlastní předpisy, když v jeho případě „neaplikovala zpětné doplacení“ starobního důchodu. Opakuje, že vznikly dvě skupiny žadatelů, přičemž jedna doplatek obdržela a druhá nikoliv. Došlo dle něj k porušení jeho „závazkového práva“ na doplacení důchodu.

III. Jednání

6. Dne 15. 12. 2025 se ve věci konalo jednání soudu (§ 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Účastníci řízení při něm odkázali na svá stanoviska tak, jak byla soudu písemně doručena. Soud při jednání neprováděl žádné dokazování, neboť to účastníci řízení nenavrhli a sám soud nepovažoval za nezbytné doplnit ve smyslu § 77 odst. 2 s. ř. s. důkazy, které byly provedeny správním orgánem. Závěrem jednání žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, žalovaná požadovala zamítnutí podané žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná.
8. Žaloba není důvodná.
9. Krajský soud předesílá, že argumentace žalobce uvedená přímo v samotné žalobě je poměrně kusá. Z žaloby, ve spojení s replikou k vyjádření žalované, podáním žalobce ze dne 25. 10.

2025 a obsahem správního spisu, vyplývá následující skutkový stav věci a na něj navazující žalobní námitky:

10. Žalobce dne 26. 4. 2023 požádal žalovanou o odstranění tvrdosti právních předpisů o důchodovém pojištění ve věci stanovení výše důchodu vypláceného mu slovenskou Sociální pojišťovnou podle právních předpisů České republiky a o zprostředkování jeho výplaty. Žalobce mimo jiné požadoval, aby mu byl stanoven „plný“ český starobní důchod zpětně ode dne 9. 10. 2019, resp. aby mu byl doplacen rozdíl mezi součtem výše slovenského a „dílčího“ českého starobního důchodu, jako by mu byl vyplácen výhradně „plný“ český důchod.
11. Žalovaná rozhodnutím ze dne 5. 9. 2023, č. j. X, na základě pověření ministryně práce a sociálních věcí České republiky vydaného dne 12. 10. 2015 podle § 4 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 582/1991 Sb.“) od 1. 9. 2023 přejala výplatu starobního důchodu žalobce náležejícího mu od Sociální pojišťovny v Bratislavě a žalobci byla od 1. 9. 2023 stanovena výplata „plného“ českého starobního důchodu ve výši 23 311 Kč. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalované ze dne 26. 3. 2025, č. j. X, a nyní je přezkoumáváno Krajským soudem v Brně v řízení sp. zn. 22 A 13/2025.
12. Žalovaná v rozhodnutí ze dne 5. 9. 2023 mimo jiné obecně uvedla, že pokud žalobce doloží, jaké konkrétní částky slovenského starobního důchodu mu byly vyplaceny, lze mu požadovaný rozdíl mezi výší dosavadního a nově přiznaného starobního důchodu zpětně doplatit.
13. Takový postup totiž nevylučoval tehdy účinný pokyn ministryně práce a sociálních věcí (dále též „ministryně“) k odstranění tvrdosti zákona ze dne 12. 10. 2015, č. j. 2015/58673-71. V něm ministryně uvedla, že využívá svého oprávnění podle § 4 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb. a pověřuje žalovanou, aby rozhodovala v případech bývalých zaměstnanců podniku Kooperativa, Československá družstevní pojišťovna, a.s., zemské ředitelství Praha a zemské ředitelství Brno, kteří zde byli zaměstnáni k 31. 12. 1992, o jejich žádostech o zprostředkovanou výplatu důchodu, který jim bude přiznán Sociální pojišťovnou Bratislava, a to kladně za předpokladu, že „plný“ český důchod (včetně doby před 1. 1. 1993) bude vyšší, než součet českého důchodu přiznaného za dobu po 31. 12. 1992 a slovenského důchodu přiznaného za dobu před 1. 1. 1993.
14. Dne 17. 10. 2023 však byl vydán nový pokyn MPSV týkající se osob, které byly zaměstnány v organizaci Kooperativa, Československá družstevní pojišťovna, a.s., u nichž nedošlo k převzetí výplaty důchodu již od okamžiku vzniku nároku na důchod, resp. k datu úpravy dříve nesprávně posouzené důchodové záležitosti, ale až na základě později doručené žádosti o zprostředkování výplaty důchodu. MPSV konstatovalo, že „*v těchto případech by mělo být postupováno analogicky jako u jiných osob, které splnily podmínky pro zprostředkovanou výplatu, ale nevztahuje se na ně uvedené zmocnění (ze dne 12. 10. 2015, č. j. 2015/58673-71), např. bývalí zaměstnanci X, tj. v těchto případech by mělo dojít k výplatě důchodu za veškeré doby pojištění ze strany ČSSZ až od doby, kdy dojde k zasílání slovenské části důchodu na účet ČSSZ, s tím, že na doplatek za dobu před tímto datem nárok nevzniká. Ve výše specifikovaných případech považujeme přiznávání doplateků za dobu přede dnem převzetí zprostředkování výplaty za neodůvodněné ve srovnání se zaměstnanci jiných zaměstnavatelů, u kterých se tento postup neaplikuje. S bývalými zaměstnanci organizace X, kteří se aktivně rozhodli v době řešení jejich důchodové záležitosti možnosti požádat o zprostředkovanou výplatu důchodu nevyužít (...), nebo*

pro tuto možnost nesplnili podmínky a o zprostředkovanou výplatu požádali později, by mělo být v otázce finanční účinnosti zprostředkované výplaty zacházeno jako s ostatními žadateli o takovou výplatu, kteří nebyli zaměstnanci organizace X a o jejichž žádostech rozhoduje ministr práce a sociálních věcí, tj. zahájení zprostředkované výplaty až po zahájení vyplácení slovenského důchodu na účet ČSSZ“ (pozn.: zdůraznění přidáno krajským soudem). Žádná přechodná ustanovení přitom daný pokyn neobsahuje.

15. Žalobce následně dne 15. 1. 2024 doložil žalované doklady o dávkách slovenského starobního důchodu, které mu byly Sociální pojišťovnou v Bratislavě vyplaceny.
16. V reakci na to zaslala žalovaná žalobci dne 3. 4. 2024 přípis, že podle závazného stanoviska MPSV ze dne 17.10. 2023 došlo ke změně dosavadní praxe. Postup spočívající ve zpětném doplacení rozdílu mezi výší důchodů, která by náležela žadateli podle českých právních předpisů, a výší důchodu přiznaného slovenskou Sociální pojišťovnou, již neplatí. Nově je třeba postupovat u všech zprostředkovaných výplat důchodů jednotně, tedy u žádného případu, u kterého dochází k dodatečnému převzetí výplaty důchodu od zastavení slovenského důchodu, již doplatek za dobu před tímto dnem nevzniká.
17. V prvostupňovém správním rozhodnutí ze dne 25. 7. 2024 žalovaná uvedla, že zpětné doplacení rozdílu mezi dříve vypláceným a nově převzatým starobním důchodem za dobu přede dnem převzetí zprostředkování výplaty důchodu není na základě závazného stanoviska MPSV ze dne 17. 10.2023 u zaměstnanců pojišťovny X možné; ve srovnání se zaměstnanci jiných zaměstnavatelů by se totiž jednalo o neodůvodněný postup.
18. V napadeném rozhodnutí žalovaná konstatovala, že žádosti žalobce o zpětné doplacení rozdílu „plného“ starobního důchodu a součtu slovenského a „dílčího“ českého starobního důchodu nemůže být vyhověno s ohledem na stanovisko MPSV ze dne 17. 10. 2023 vydané k upřesnění dřívějšího stanoviska ministryně ze dne 12. 10. 2015. Přiznání žalobcem požadovaného doplatku za dobu před převzetím zprostředkování výplaty důchodu by bylo neodůvodněné ve srovnání se zaměstnanci jiných zaměstnavatelů. Žalovaná zdůraznila, že žalobce měl možnost v době řešení své důchodové záležitosti již v roce 2019 požádat o zprostředkování výplaty jeho starobního důchodu od začátku jeho pobírání. Této možnosti nevyužil a žádost podal až v roce 2023; proto je s ním zacházeno stejně jako s ostatními žadateli o takovou výplatu, kteří nebyli zaměstnanci pojišťovny X.
19. Původně žalobce požadoval, aby soud rozhodl, že nárok na doplacení důchodu mají všechny blíže neurčené osoby, které jsou v obdobném postavení jako on (tj. které před 17. 10. 2023 podaly svou žádost o zpětné dorovnání výše starobního důchodu, jehož výplatu převzala česká strana od té slovenské). Krajský soud ovšem zdůrazňuje, že žalobce může v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu brojit pouze proti konkrétnímu individuálnímu správnímu aktu, který zkracuje jeho vlastní veřejná subjektivní práva (nikoliv práva třetích osob). Správní soud přitom může ve svém rozsudku vyslovit pouze to, že se napadené rozhodnutí správního orgánu zrušuje; nemůže však sám ve výroku rozsudku (v zásadě) určit, že žalobce má nějaký konkrétní nárok. Na základě výzvy soudu proto žalobce následně doplnil svou žalobu tak, že se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Původním požadavkem žalobce na výslovnou deklaraci jeho práva na doplatek starobního důchodu, stejně jako tvrzenými nároky dalších blíže neurčených osob, se soud pro jejich nepřípustnost nezabýval.

20. Žalobce poukazuje na to, že svou žádost o doplatek do výše „plného“ českého starobního důchodu podal ještě před změnou praxe žalované ohledně zpětného vyplácení tohoto rozdílu (přede dnem 17. 10. 2023). Cítí se být diskriminován tím, že jiným poživatelům starobního důchodu v obdobném postavení býval dříve doplatek vyplácen. Takovou výtku považuje soud za řádně uplatněný žalobní bod.
21. Krajský soud předně konstatuje, že předmětem nyní projednávané věci je žádost žalobce o zpětné doplacení rozdílu mezi součtem slovenského a „dílčího“ českého starobního důchodu (které byly žalobci dříve vypláceny) versus nově přiznaného „plného“ českého starobního důchodu. Již samotné převzetí výplaty slovenského starobního důchodu od Sociální pojišťovny v Bratislavě žalovanou s účinností od 1. 9. 2023 a stanovení výše „plného“ českého starobního důchodu byl úkon spočívající v odstranění tvrdosti předpisů o sociálním zabezpečení (§ 106 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb.) na základě zmocnění ministryně, na který neměl žalobce žádný právní nárok. Také žalobcova žádost o zpětné doplacení starobního důchodu je dovoláváním se odstranění tvrdosti předpisů sociálního zabezpečení; ostatně předmětná žádost žalobce ze dne 26. 4. 2023 je takto také označena.
22. Ohledně obecných úvah o rozsahu přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí vycházel zdejší soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 8. 11. 2018, č. j. 10 Ads 11/2018-50, odkazujícího na rozsudek ze dne 20. 11. 2008, č. j. 6 Ads 35/2008-37.
23. Podle § 4 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb. *může ministr práce a sociálních věcí odstraňovat tvrdosti, které by se vyskytly při provádění sociálního zabezpečení. Ministr může podle § 106 odst. 1 téhož zákona odstranit tvrdost předpisů o sociálním zabezpečení na základě písemné a odůvodněné žádosti občana, v jehož prospěch má být tvrdost odstraněna.* Podle druhého odstavce tohoto ustanovení *jsou rozhodnutí o odstranění tvrdosti předpisů o sociálním zabezpečení vyloučena ze soudního přezkumu.*
24. Odstranění tvrdosti představuje nenárokový institut, který spočívá v subjektivním posouzení nepřiměřených dopadů předpisů o sociálním zabezpečení na konkrétní situaci účastníka. Stěžovatel jistě může vnímat to, že rozhodnutí o odstranění tvrdosti nelze podrobit přezkumu, jako nedostatečnou ochranu před omyly státních úředníků, a tyto jeho pocity jsou lidsky pochopitelné. Před takovými omyly však stěžovatele chrání jiná ustanovení zákona, která upravují podmínky vzniku nároku na dávku důchodového pojištění. Tato ustanovení spadají do množiny právních norem vymezujících podle čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod rozsah základních sociálních práv zahrnutých v čl. 30 odst. 1 Listiny. Jejich prostřednictvím a díky možnosti přezkumu rozhodnutí, která byla vydána na základě těchto ustanovení, je zaručena ochrana stěžovatelovým základním sociálním právům. Institut odstranění tvrdosti při uplatňování sociálního zabezpečení však nepředstavuje právo chráněné čl. 30 odst. 1 Listiny, a proto není ani pod zárukou práva na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2018, č. j. 10 Ads 11/2018-50, bod 11).
25. Jelikož je rozhodnutí o odstranění tvrdosti zákonem výslovně vyloučeno ze soudního přezkumu, lze přezkoumávat pouze to, jestli žalovaná prostřednictvím svého rozhodování (ne)provedla odstranění tvrdosti v souladu se zmocněním ministryně (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 10. 2024, č. j. 22 Ad 27/2023-38).

26. Krajský soud ověřil, že v okamžiku rozhodování o požadavku žalobce na doplacení starobního důchodu byla žalovaná ohledně odstraňování tvrdosti zákona související s převzetím výplaty slovenského starobního důchodu vázána pokynem MPSV ze dne 17. 10. 2023 (v nynější věci bylo prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 25. 7. 2024, rozhodnutí o námitkách dne 13. 3. 2025). Předmětný pokyn se totiž týkal totožné situace, v níž se nacházel žalobce (tj. osob, které byly zaměstnány v organizaci X, u nichž nedošlo k převzetí výplaty slovenského důchodu již od okamžiku vzniku jejich nároku na důchod, ale až později od rozhodnutí žalované o převzetí výplaty). MPSV k upřesnění předcházejícího zmocnění ministryně ze dne 12. 10. 2015 jasně uvedlo, že k výplatě „plného“ českého důchodu ze strany žalované má dojít až od doby, kdy budou zasílány slovenské části důchodu na účet žalované (tedy od okamžiku převzetí výplaty slovenského důchodu), s tím, že na doplatek za dobu před tímto datem nárok nevzniká.
27. Právě v souladu s tímto pokynem ze dne 17. 10. 2023, který výslovně omezuje možnost žalované jako dobrodiní odstraňující tvrdost zákona přiznávat (na základě zmocnění ministryně) také zpětné doplatky, žalovaná v projednávané věci rozhodla. Postup správního orgánu tedy odpovídal právnímu stavu účinnému v okamžiku jeho rozhodování. To ostatně sám žalobce ani nijak nespornuje.
28. Soud se dále zabýval tím, zda postupem žalované, který byl v souladu s pokynem MPSV ze dne 17. 10. 2023, nedošlo k (nedůvodně) diskriminaci žalobce vůči jiným osobám v obdobném postavení.
29. Žalobce totiž tvrdí, že před datem 17. 10. 2023 (tj. před vydáním předmětného pokynu MPSV) žalovaná jiným žadatelům, kteří byli taktéž zaměstnanci X a výplatu jejichž slovenského starobního důchodu převzala česká strana, byly doplatky zpětně přiznávány a vypláceny. Krajský soud poukazuje na to, že žalobce toto své tvrzení nijak neprokazuje. Sama žalovaná však takovou praxi připouští (srov. vyjádření k žalobě, rozhodnutí o převzetí výplaty slovenského důchodu ze dne 5. 9. 2023 či přípis žalované ze dne 3. 4. 2024). Soud proto vychází ze žalobcem uplatněného tvrzení, aniž by toto bylo důkazně podloženo ve správním spise.
30. Jako rozhodující výchozí X je třeba akcentovat, že žalobce nikdy neměl jakýkoli (z právních předpisů vyplývající) právní nárok na převzetí výplaty jeho slovenského starobního důchodu, natož na doplacení jím požadovaného rozdílu mezi součtem dřívějších „dílčích“ důchodů po převzetí stanoveným „plným“ českým starobním důchodem. Oba tyto postupy představují ze strany státu (resp. ministryně práce a sociálních věcí, na základě jejíhož zmocnění v konkrétních věcech rozhodovala žalovaná) nenárokové dobrodiní. V situaci, kdy MPSV omezilo zmocnění ke zpětnému přiznávání doplateků, neměla žalovaná žádnou právní oporu, na základě níž by mohla žádosti žalobce vyhovět.
31. Dále je nezbytné reflektovat, že důvodem, proč MPSV vydalo pokyn ze dne 17. 10. 2023, a proč následně žalovaná odepřela žalobci zpětné doplacení jeho starobního důchodu, byla právě snaha o zamezení diskriminujícího postupu. Dosavadní praxe žalované, kdy přiznávala a vyplácela doplatky starobního důchodu pouze bývalým zaměstnancům X, byla totiž neodůvodněně odlišným postupem, než který uplatňovala v případě ostatních osob. Bývalým zaměstnancům jiných zaměstnavatelů (např. X), kteří taktéž pobírají důchod od slovenského nositele pojištění za doby získané do 31. 12. 1992 a kteří splnili podmínky pro převzetí výplaty starobního důchodu, totiž nebyl doplatek jejich starobního důchodu zpětně přiznáván, protože se na ně nevztahovalo zmocnění ministryně ze dne 12. 10. 2015.

MPSV přitom změnu dosavadní praxe odstraňování tvrdostí předpisů sociálního zabezpečení odůvodnilo právě tím, že neshledalo žádný legitimní důvod, proč by doplatky starobního důchodu měly být přiznávány zrovna bývalým zaměstnancům X, když v případě jiných se tak nepostupuje.

32. Pokyn MPSV a v něm popsané důvody, které k jeho vydání vedly, soud nepovažuje za neodůvodněné, natož svévolné. Změna praxe žalované v důsledku nově vydaného pokynu MPSV se netýkala toliko žalobce (nebyla rozhodně nijak zacílena individuálně vůči němu). Ze strany státu se jednalo o opatření vydané za účelem sjednocení (do té doby neodůvodněně odlišného) přístupu k bývalým zaměstnancům, kterým byl vyplácen slovenský starobní důchod, jehož výplata byla převzata českou stranou.
33. Pokud jde o žalobcem namítanou diskriminaci jeho osoby oproti jiným zaměstnancům X (jimž byl doplatek starobního důchodu přiznán před datem 17. 10. 2023), krajský soud této argumentaci nepřisvědčil. Lapidárně řečeno, stát (ministřině práce a sociálních věcí) má právo rozhodnout, že od nějakého okamžiku přiznává nenárokové beneficium v podobě odstranění tvrdosti zákona určité konkrétně vymezené skupině osob v určité skutkové situaci; toto nenárokové dobrodiní ovšem může kdykoli také pozměnit či zmocnění k jeho udělování modifikovat. V situaci, kdy součástí nově formulovaného pokynu k provádění tohoto zmocnění není samostatná úprava přechodných ustanovení, je změna účinná od okamžiku jejího vydání (sdělení orgánu, který podle daného pokynu má postupovat). Takový přístup nelze obecně považovat za diskriminaci těch, jimž nebude dané dobrodiní v budoucnu přiznáváno, oproti těm, o jejichž žádostech bylo rozhodováno v minulosti.
34. Konkrétně v nyní projednávaném případě je pak třeba zdůraznit, že žalobce požádal o převzetí výplaty jeho slovenského důchodu a zpětné doplacení rozdílu oproti „plnému“ českému důchodu dne 26. 4. 2023. V rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2023 je (na základě dřívějšího zmocnění ze dne 12. 10. 2015) avizováno, že pokud žalobce doloží všechny nezbytné podklady, může mu být doplatek starobního důchodu zpětně přiznán. Žalobce však požadované listiny (doklady o vyplacených dávkách slovenského starobního důchodu od Sociální pojišťovny v Bratislavě) předložil teprve dne 15. 1. 2024, tedy po více než 4 měsících. Právě v tomto časovém mezidobí vydalo MPSV dne 17. 10. 2023 pokyn, který změnil dosavadní praxi v odstraňování tvrdostí. Byl to tedy právě sám žalobce, kdo způsobil, že žalovaná nemohla o jeho žádosti o doplacení důchodu rozhodnout ještě za účinnosti předcházejícího pokynu ministřině. Navíc, jak upozornila žalovaná v napadeném rozhodnutí i vyjádření k žalobě, žalobce měl možnost již v roce 2019, kdy mu vznikl nárok na starobní důchod, požádat o zprostředkování výplaty jeho „plného“ českého starobního důchodu, a to od okamžiku začátku jeho pobírání. Této možnosti ovšem žalobce nevyužil a žádost o převzetí výplaty slovenského důchodu i zpětné doplacení rozdílu podal až v roce 2023 (tedy po čtyřech letech pobírání „dílčího“ českého starobního důchodu).
35. Skutečnost, že žalovaná rozhodovala o žádosti žalobce o přiznání doplatku starobního důchodu až za účinnosti nového pokynu MPSV, tedy nelze vytýkat žalované. Byl to právě žalobce, kdo otálel jak s podáním samotné žádosti, tak s doložením požadovaných podkladů. Jiní (žalobcem blíže nespecifikovaní) bývalí zaměstnanci X, o jejichž žádostech bylo žalovanou rozhodnuto před datem 17. 10. 2023, své žádosti zjevně podali buďto dříve než žalobce, případně pružněji reagovali na výzvu správního orgánu k doložení nezbytných podkladů. V jejich případě se tedy nejedná o totožnou skutkovou situaci. Z tohoto důvodu

nelze považovat za diskriminaci to, že se o jejich požadavcích „stihlo“ rozhodnout před změnou pokynu pro žalovanou ohledně odstraňování tvrdosti zákona.

V. Závěr a náklady řízení

36. Soud s ohledem na shora uvedené shledal námitky žalobce neopodstatněné. Jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno, 15. prosince 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce